

PIETRELCINAI SZENT PIO ATYA VILÁGA

Misztikus egyesülés Krisztussal

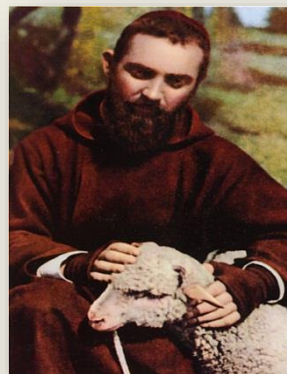
Pio atya lelki életének fejlődésében a pietrelcinai tartózkodás nemhogy hátráltatná őt, hanem kimondottan úgy tűnik, hogy Isten titokzatos tervei szerint olyan különleges időszakot jelent a fiatal szerzetes életében, amikor még közelebb juthat az életszentség eléréséhez és magasztos küldetésének beteljesítéséhez. Előjárói ebben az időszakban szereznek tudomást azokról a különös jelenségekről, amelyek a stigmákat viselő barát életében az utóbbi időszakban történtek. Ilyenek például a gonosz lélek dühödt támadásai és kísértései, a másik oldalon viszont ott állnak Jézus Krisztus, a Szűzanya, Pio atya őrangyalának, Szent Ferencnek és más szenteknek csodálatos megjelenései. Agostino atya több alkalommal is jelen van, amikor a fiatal szerzetes elragadtatásba esik, személyesen hallja szavait, fájdalomnyilvánítását, látja a természetfeletti öröm intenzív kifejezéseit, amikor Pio atya Istennel beszél. Agostino atya a lehető legpontosabban le is jegyzi Pio atya elragadtatásban mondott szavait. E jegyzeteket az atya sitve, ceruzával készíti, a kapucinus szerzetes saját cellájában. Kettejük között ez időben mély lelki kötődés alakul ki, amely az évek során egyre csak erősödik majd.

Pietrelcinában a szent elragadtatások ideje legtöbbször a szentmiseáldozat bemutatását követő hálaadás perceivel esik egybe. Venafro kolostorában azonban Pio atya ágyban fekszik, rejtélyes betegség és láz gyöttri, ám ezen körülmények között ugyanúgy bekövetkezik a szent elragadtatás, amelynek sokszor Agostino atya is tanúja lehet. Ezek alatt a pillanatok alatt Pio atya arca megnyugszik, szinte földöntúlián szép kifejezést ölt, mialatt szavait láthatatlan beszélgetőtársához intézi, akitől hol segítséget, támogatást kér, hol kegyelmet azoknak az embereknek, akik talán imaiba ajánlották magukat, vagy azon szerettei számára, akik mindig ott vannak a szívében. Cellájának ágyán fekve Pio atya egy vele szemben lévő láthatatlan pontra szegezi tekintetét, és hosszas beszélgetésekbe merül Jézussal, vagy a Szűzanyával, és gyakran felajánlja nekik önmagát áldozatul az emberek megtéréséért és üdvösségéért. Ezen, égiekkel folytatott különös beszélgetések legemelkedettebb pillanatai a keresztény misztikus hagyomány legszebb szeretetnyilvánításaira emlékeztetnek bennünket, és az Őszövetség egyik legmegragadóbb könyvének misztikus elragadtatással teli oldalait idézik: az Énekek énekét. Ez egyike a Biblia egyik legszentebb könyveinek, és az embereket a határtalan öröme és a mélységes szeretetre szólítja fel: „*Kelj föl kedvesem, gyere szépségem! Sziklák hasadékában fészkelő galambom, rejtkehelyeden, a szirtek szegélyezte ösvényen, mutasd meg arcodat, hadd halljam hangodat, mert szépen cseng a hangod, és bájos az arcod.*” A Mennyasszony és a Völegény között folyó csodálatos párbeszéd a szeretetre, szerelemre hívja fel az emberiséget, felülemelkedvén az emberi lét dimenzióin, és felemelkedve egészen az isteni szférákig. A két szerelmes allegóriáján keresztül, akik keresik egymást, elveszítik egymást, majd újra találkoznak, Isten és az ő szent népe közötti szeretet himnusza ez, a keresztény hagyományban pedig e szépséges sorok Isten és az ő egyházának misztikus kapcsolatát írják le.

Az isteni kinyilatkoztatás e nyomdokán haladva nem nehéz felismerni és megélni a házastársi szerelem különleges kapcsolatát Krisztus és az őt sóvárgó misztikus lélek között is. A keresztény misztika szívében vagyunk tehát, amelyben az egymásnak ajándékozott szerelem hat át minden kapcsolatot a Teremtő és teremtmény, Isten és az emberi lélek között. Ez ugyanaz a nyelv, amelyet Keresztes Szent János használ egész élete során, és amelyhez Pio atya, akinek szíve teljesen Krisztusé, látomásai pillanatában fordul, hangot adva ezzel lelke legmélyebb érzéseinek.

Pio atya Jézussal folytatott párbeszédei ugyanazokat a nyelvi és tartalmi jellegzetességeket mutatják, mint az Énekek énekének két szereplője közötti szerelmes párbeszéd. Nem meglepő tehát, ha a fiatal szerzetes merész képeket és szófordulatokat használ, amelyek a szerelmes beszélgetések jellemzői. Csak a szerelem képes átalakítani, átlényegíteni az ember életét, a megfeszített Krisztus iránti szeretet pedig a legmagasabb szintre emeli az emberi szeretetet, amelyet ember csak érezhet. Ezt a következtetést vonhatjuk le a következő sorok alapján, amelyek Pio atya november 28-ai elragadtatásának szavait rögzítik: „*Ó, Jézusom, még valami. Én annyira szeretlek Téged, teljesen a Tiéd akarok lenni. Hogy te mit kérsz tőlem? Szeretetet, szeretetet, és még több szeretetet. És én valóban szeretlek Téged. Te pedig meglátogatsz engem minden reggel... egyedül vagyunk, csak mi ketten... csak Te és én. Ó, Jézusom, add nekem a te szeretetedet... és ha amikor szívémben látogatsz, találasz ott valamit, ami nem a te szereteted szerint való, rombold szét, zúzd csak szét... Szeretek Téged... szorosan magamhoz öllelek... majdnem magamhoz láncollak Téged.*”

Pio atya elragadtatásban mondott szavai között gyakran szerepel az áldozat szó, amely kifejezi azt, mennyire szeretett volna az atya egyesülni, mindenben egygyé válni a mi húsvéti Bárányunkkal. Pio atya december 3-án a venafroói kolostor cellájában szintén átél egy szent elragadtatást, amely alkalommal igen jelentőségeltjes szavak hangzanak el szájából. Agostino atya naplója erről így tanúskodik: „*Ó, Jézusom, hát valóban arra az Istenről távoli helyre, Pietrelcinába akarsz küldeni engem? El akarsz űzni innen? Nem vagyok-e én is idevaló, mint a többi szerzetes?... Mi dolgom nekem ott? Te akarsz megdicsőíteni énbennem? De hát ki vagyok én?...*”

E szavakkal Pio atya világosan tudtunkra adja, hogy pietrelcinai tartózkodása valóban Isten akaratából történt. Jézus akar megdicsőülni a fiatal szerzetes működése által.

Ezek, és az ezekhez hasonló egyéb misztikus jelenségek egyre jobban felkeltik a kapucinus közösség érdeklődését, és a környéken egyre jobban elterjed a fiatal pietrelcinai szerzetes híre, aki mindössze huszonnégy évesen már a szentség magaslataira tör!...

(folytatás következik)

HOGYAN GYÓNTATOTT?...

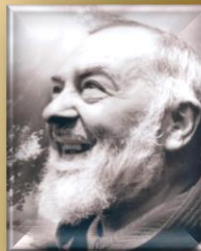
„Egyik este megállított a már zárt templom előtt egy férfi, aki biztosan túl volt már a hetvenen. Látásból ismertük egymást, míg sorban állás alatt a sorunkra vártunk. Azt mondta: „Nézzé, atya, én nem gyónni jöttem ide. Nagyon jól tudom, bármelyik paphoz elmehetnék és feloldozna. De én nem hiszek ebben. Sok éven át Amerikában dolgoztam; el sem tudja képzelni, mennyi bűnt követtem el. Képtelen vagyok elhinni, hogy egy bűnökkel teli életet meg lehet bocsátani csak azért, mert elmegy valaki és elmondja a bűneit egy papnak.” Én pedig: „Akkor miért álltál be a gyónásra várakozók sorába?” Mit fogsz mondani az atyának?” Ő, szinte mechanikusan ismételve e kívülről betanult, előkészített és többször elmondott beszédet: „Azt mondom majd neki: Atya, én nem gyónni jöttem ide. Én nem hiszem, hogy...”

Másnap reggel az elsők között voltam, akik meggyóntak; ott maradtam és sorra került a másik is. Figyelmesen néztem: kis kezdeti bizonytalanság, majd a gyónások tipikus párbeszéde; végül az atya lassan emelkedő keze a feloldozást jelentő kereszt jeléhez. Ragyogva lépett ki a gyóntatószékből és boldogan azonnal felém sietett: „Épphogy elkezdtem a kis beszédemet: Atya, nem azért jöttem..., ő félbeszakított: Gyermekem, mit össze nem hoztál több mint negyven év alatt! Tudod, hogy minden színben elkövetted? De emlékezz, a bűneid, bármilyen számosak és súlyosak legyenek is, végesek; Isten irgalma végtelen.” Félbeszakította szavait; elérékenyült. Bizalmasan elmondta, hogy abban a pillanatban belül érzett magában valamit, mintha egy hang azt mondaná: ha Isten irgalma végtelen, még ha te tízszer annyi bűnt követtél is volna el, akkor is eltörölné mindegyiket. Így összeomlott, meggyónt, valóban boldog volt.

Eszembe jut a lélekelátás adománya, amellyel Pio atya rendelkezett, belelátott ugyanis az emberbe. Egyik nap egy ismerős barátnak köszönhetően a cellája ajtaja előtt álltam, a híres 5-ös számú kis szoba előtt, melyen egy tábla volt felakasztva Szent Benedek mondásával: „Reményem minden oka Mária.” Ott volt már egy várakozó 25-30 év körüli fiatalember. Néhány percen belül az atyának kellett jönnie. Csak mi ketten voltunk, hogy valamelyest meghittebben beszélhessünk vele; álomnak tűnt számomra. De minden másképp történt, mint vártuk. Amikor megérkezett, rögtön azt mondta: „Sajnálom, nincs időm. Le kell vágnom a fejemet.” Nem értettük, miről beszél. Engem egy mozdulattal üdvözölt, majd határozottan a másikhoz fordult: „Így nem folytathatod tovább. Nem. Nem akarod megbántani Istent, de nem akarod elhagyni a bűnt. Nem. Nem folytathatod így tovább. Döntened kell. Nem; így nem folytathatod...” És a fejét csóválva belépett a szobájába. Láttam, hogy a fiatalembernek megtelnek könnyel a szemei. Megkérdeztem: „Értetted, hogy mit akart mondani az atya?” – „Igen. Az én tragédiámat.” – „Beszéltél már máskor is vele?” – „Nem, soha. Most vagyok itt először.” – „Van valaki, aki beszélt rólad az atyának?” – „Nem. A családomból és a faluból senki sem tudja, hogy ide jöttem.” – „Akarod, hogy beszéljünk?” – Nem. Hagyj, hogy gondolkozzak.”

Másnap reggel, amikor Pio atya lejött a sekrestyébe misézni, láttam, hogy a fejét jól lenyírták és szakállát rövidebbre vágták. Rájöttem, mit akart a tudunkra adni, amikor azt mondta, le kell vágnia a fejét: a borbély testvérrel volt találkozája...
(Don Gabriele Amort vallomása Pio atyáról)

„Ó, Uram, múltamat irgalmadba, jelenemet szeretetedre, jövőmet gondviselésedre bízom.”

Padre Pio

San Pio da Pietrelcina

5/9.

Pio atya és Karol Wojtyła, egy misztikus barátság története... (16.)

1974 októberében Krakkó bíboros-érseke pár nap szabadságra megy. Elszakadhat vatikáni teendőitől. Először úgy gondolja, hazalátogat, majd meggondolja magát: közeleg pappá szentelésének huszonnyolcadik évfordulója, így hát úgy dönt, a jubileum tiszteletére elzarándokol San Giovanni Rotondóba. Úgy érzi, vissza kell térnie arra a helyre, ahol Pio atya sok évvel azelőtt fogadta őt, amikor még csak egyszerű pap volt. Honfitársai és barátai, lengyel származású püspökök és papok kísérik el útjára. A kis csoport november 1-jén este érkezik meg San Giovanni Rotondóba, meglehetősen egyszerű autókön, amelyek egyáltalán nem hívták fel a figyelmet az illusztris utasokra, akik a Római Kúria tagjai voltak. Maga Wojtyła bíboros is egyszerű fekete ruhát visel.

Másnap, november 2-án éppen huszonnyolc éve annak, hogy Karol atya a Wawel katedrálisának kriptájában bemutatta első szentmiséjét. Most pedig Wojtyła bíboros, Andrej Deskur püspök és hat lengyel pap mutatnak be szentmisét a Csodatévő Szűzanya templomának kriptájában, Pio atya sírjával szemben. Ugyan, mint említettük, személyesen csupán egyszer találkoztak, és Karol atya két levelet írt Pio atyához, mégis kijelenthetjük, hogy a kapucinus szerzetes a távoli 1948 áprilisa óta folyamatos lelki kapcsolatban állt Wojtyła bíborossal, mégpedig az imádságon keresztül. Mialatt a kardinális a szentmiséjére készül, bizonyára visszaemlékszik arra a szentmisére, amelyet egykor Pio atya mutatott be, és amelyen ő maga is jelen volt. Felidézi annak mélyen áhítatos és imádságos légkörét, amelyben a szentmisét bemutató pap teljesen és tökéletesen eggyé vált az oltáron felajánlott áldozattal, és ez oly mélyen megrázta és egyben meghatotta a jelen lévő híveket. Ez a szentmise mélyen belevésődött a bíboros szívébe és lelkébe is.

A szentmise napja november 2-a, halottak napja volt, ezért tehát rövid szentbeszédében Wojtyła bíboros megemlékezett az összes szentről és megholtáról, mert mint mondotta, „a megholtaknak szentnek kell lenniük, szentté kell válniuk, mivel részesülnek a mi Urunk, Jézus Krisztus halálában és feltámadásában is. Különös jelentőségű számunkra az a tény, hogy ezt a szentmisét Pio atya sírja mellett mutatjuk be, aki egész életével Krisztus kínszenvedését, halálát és feltámadását hirdette. Reméljük, hogy áldozatbemutatónk alkalmával és közös imáink alatt Pio atya is csatlakozik hozzánk. Ámen.”

(...folytatás következik)